

خۆشه‌ویستی خوا محبة الله

بهشی دووهم

نیشانه‌کانی خۆشه‌ویستی به‌نده‌کان بو خوی گه‌وره

م. کامهران

هوکارێکی زۆر کاریگه‌ره بو به‌تین کردن و په‌یوه‌ست کردنی په‌یوه‌ندی گه‌رم و خۆشه‌ویستی راسته‌قینه له‌گه‌ڵ په‌روه‌ردگاری گه‌وره‌ماندا.

جا باپێکه‌وه بچینه ناو باخی پازاوه‌ی بابه‌تی ئەم به‌شه‌و و بروانینه ئەو نیشانانه و خۆمانی پێ بنه‌خشین و به‌ره‌و خۆشه‌ویستی خوی گه‌وره هه‌نگاوه‌کانمان پێشتر به‌رین، به‌ هیوای گه‌یشتن به‌ گه‌وره‌ترین و به‌نرخترین هیوا و ئاوات و ئامانج، ئەویش که بینین و په‌زنامه‌ندی خوی گه‌وره‌یه له‌ به‌هه‌شتی به‌رفراواندا و ژيانی نه‌پراوه‌ی هه‌تا هه‌تایی له‌ دوا پوژدا.

نیشانه‌ی په‌که‌م:

خۆش‌حال بوون به‌ دیداری په‌روه‌ردگار:

(ﷺ)

):

(¹)، واته‌:

هه‌ر که‌سیک خۆش‌حال بیت به‌ دیداری

() : () .

بسم الله الرحمن الرحيم

برایان و خوشکانی موسلمانم، وا له به‌شی دووهمی ئەم باسه‌ گرنگه‌دا به‌یه‌ك ده‌گه‌ینه‌وه و داواكارم له‌ خوی په‌روه‌ردگار که هه‌رده‌م یارمه‌تیمان بدات بو گه‌شه‌ پێدان به‌و خۆشه‌ویستی‌یه راسته‌قینه‌یه‌ی که په‌یوه‌ندی نێوان ئێمه و خوی گه‌وره به‌هێزتر ده‌کات و سه‌ره‌نجام به‌ بینینی خۆیمان شاد و کامهران ده‌کات.

له‌و کارانه‌یه‌ که هه‌موو موسلمانێک دووپاتی ده‌کاته‌وه و داکوکی له‌سه‌ر ده‌کات، به‌لام بو سه‌لماندنی ئەم داکوکی کردنه و به‌پاست گێرانی ئەم داوايه پێویسته له‌سه‌ر برایان و خوشکانی موسلمانم که سه‌رنج بدنه‌ ئەو نیشانانه‌ی به‌لگه‌ن له‌سه‌ر ئەو خۆشه‌ویستی‌یه و بزائن تا چ ئەندازه‌یه‌ك ئەو داوايه (مطابق) پێکه‌لپێکه له‌له‌گه‌ڵ ئەو نیشانانه‌دا، چونکه تیروانین و وردبوونه‌وه له‌ نیشانه‌کانی خۆشه‌ویستی به‌نده‌کان بو خوی په‌روه‌ردگار

خوای پوره‌ردگار ئه‌وا خوای گوره‌ش دیداری ئه‌و که‌سه‌ی پی‌خوشه، و هه‌رکه‌سیکیش دیداری خوای پی‌خوش نه‌بیت ئه‌وا خوای گوره‌ش دیداری ئه‌و که‌سه‌ی پی‌خوش نی‌یه.

بو لیكدانه‌وه‌ی واتای ئه‌م فه‌رمووده‌یه ئیمامی (ابن‌الأثیر) په‌حمه‌تی خوای لی بی‌ت ده‌فه‌رموویت: مه‌به‌ست له‌و دیداره خوش‌حالبوونه به‌گه‌رانه‌وه بو پوژی دوایی و خو ئاماده‌کردن و هه‌ول‌دانه بو به‌ده‌ست هی‌نانی ئه‌وه‌ی لای خوای پوره‌ردگار له بینینی خوئی و چونه ناو به‌هه‌شته‌که‌ی، نه‌ک مه‌به‌ست له‌و دیداره مردن بی‌ت، چونکه هه‌موو که‌سیک مردنی پی‌ناخوشه.

جا ئه‌و که‌سه‌ی که‌ واز له دنیا به‌ینیت و رقی لی‌ی بی‌ت ئه‌وا دیداری خوای پی‌خوشه، و ئه‌و که‌سه‌ش که دنیا‌ی خوش بویت و بی‌کات به‌جی‌گای هه‌وانه‌وه، ئه‌وا دیاره‌ه‌زی به‌ دیداری خوای گوره‌نی‌یه، چونکه دیداری خوای پوره‌ردگار دوای مردنه^(۱)، وه ئیمامی (النووی) په‌حمه‌تی خوای لی بی‌ت ده‌فه‌رموویت: ئه‌و پی‌ناخوش بوونه له‌کاتی سه‌ره‌مه‌رگدایه، له‌و کاته‌دا هه‌موو که‌سیک پی‌ی پاده‌گه‌یه‌نریت که به‌ره‌و کوی ده‌چیت ئایا بو به‌هه‌شت یان بو

دوژه‌خ، جا ئه‌و که‌سه‌ی که به‌ره‌و به‌هه‌شت مال ئاوی له دنیا ده‌کات خوش‌حال و کامه‌رانه به‌ دیداری پوره‌ردگاری، وه خوای گوره‌ش دیداری ئه‌وی پی‌خوشه.

وه ئه‌و که‌سه‌ی که به‌ره‌و دوژه‌خ و رقی خوای گوره‌ دنیا به‌جی ده‌هی‌لیت بی‌گومان ئه‌و دیداره‌ی پی‌خوش نی‌یه جا له‌به‌ر ئه‌وه خوای گوره‌ش دیداری ئه‌وی پی‌خوش نی‌یه^(۲).

ئه‌م دوو لیكدانه‌وه‌یه ته‌واو که‌ری یه‌کترن، چونکه موسلمانان راسته‌قینه ئه‌و که‌سه‌یه که دنیا‌ی له‌لا وه‌ک به‌ندیخانه‌یه‌ک وایه و هه‌رده‌م چاوه‌پروانه که ئازاد بکریت و به‌ره‌و دیداری پوره‌ردگاری بگه‌ریته‌وه و هیچ کات کامه‌ران و شادمان نابیت هه‌تا نه‌گات به‌و دیداره، جا له‌به‌ر ئه‌وه هه‌موو کات له ئاماده‌باشیدایه و هیچ خوشییه‌کی به‌و دنیا‌یه نایه‌ت، بی‌گومان له‌کاتی سه‌ره‌مه‌رگیشدا مژده‌ی پی‌ ده‌دریت به‌به‌هه‌شت و دیداری پوره‌ردگاری و خوش‌حال به‌و دیداره و خوای گوره‌ش دیداری ئه‌وی پی‌خوشه.

به‌لام ئه‌و که‌سه‌ی که‌ رازی بی‌ت به‌ ژیا‌نی دنیا بی‌کاته جی‌گای هه‌وانه‌وه ئه‌وا بی‌ئاگا ده‌بی‌ت له‌دواپوژ و خو‌ی بو‌ئاماده

() : (/) .

() : (/) (/) .

ناکات و زوریشی پی ناخوشه که مالئاوایی له و دنیا به بکات، به تایبته تی له کاتی گیان کیشاندا چونکه دوو چاری دیداریکی زور ناخوش ده بیته وه، جا له بهر نه وه خوای گهرهش دیداری نه وی پی ناخوشه و به ره و بق وقینی خوئی به ری ده کات.

مه به ست له م فرموده یه وه ک ئیمامی (ابن الأثیر) باسی لی کرد و پرونی کرده وه خوشحال بوون نی یه به مردن، به لکو خوشحال بوونه به بینینی خوای گهره و چونه ناو به هه شته که ی، جا له بهر نه وه پیویسته له سهر موسلماننی ته واو که داوا له په روه ردگاری خوئی بکات ژیانیکی دریژی پی ببه خشیت بوئ وه وی زیاتر خوئی ماندوو بکات له مل که چ بووندا بوئ په روه ردگاری خوئی، نه ویش به به جیهینانی فرمانه کانی و دوورکه وتنه وه له سه ریچی و یاخی بوونی، چونکه باشترین به نده نه وه که سه یه که ته مه نی دریژبیت و کار و ناکاری په سه ندبیت.

نیشانه ی دووهم :

به خته وه ربوون به گفتوگو کردن و ته نهایی بوون له گه ل په روه ردگار و خویندنه وه ی فرموده کانی و شه ونویژ کردن و به هه ل زانینی هیمنی شه وگار بوئ نه انجامدانی نه و کاره پیروزانه .

جا با موسلمانان سه رنج بده نه کاره کانیان له شه ودا و بزائن تاچ نه اندازه یه ک په یوه ستن به م نه رکه پیروزانه وه که یه کیکه له گهره ترین به لگه کانی خوشه ویستی خوای په روه ردگار.

موسلمان به گفتوگو و وتوویژ کردن له گه ل په روه ردگاریدا هه ست به خوئی ده کات که پله ی باوه ری تاچ نه اندازه یه که، جا بو پاراستن و به هیژکردنی بیروباوه رمان زور پیویستیمان به وه هه یه که چند ساتیک له شه وانی ژیانمان ته رخان بکه یین بوئ یادکردنه وه و گفتوگو کردن له گه ل په روه ردگارماندا. خوای گهره ده فرمویت:

﴿ إِن نَّاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلاً ﴾^(٤).

واته: به راستی نه و ملکه چی و شه ونویژ و پارانه وه و خویندنه وه یه که له شه ودا نه انجام ده دریت جیگیرتر و له بارتر و جیدارتره وه له لای په روه ردگاریش گیراتره. چونکه دل و زمان په یوه ست ده کات به یه که وه و موسلمان هوشیار تره به وه ی که نه جامی ده دات وه دورتره له پوپه رمایی و له بهر خه لکی نه انجام دان.

جی به جی کردنی هر عبادت و ملکه چی به که له شه ودا هه تا کاتی نویژی به یانی ده چپته نیوان واتای نایه ته که وه، به لام به داخه وه نه مړو وه له کاتی کدا که زور پیو یستیمان هه به به گه رانه وه بو لای په روه ردگار، هه موو هوکاره کانی تی کدان و گومراکردن و سه رلی شیواندن گوره ترین ریگرن که نه بنه هوئی نه وهی نه و نایه ته پیروزه و چه نده ها نایه ت و فه رموده ی تریش له و باره وه پیشیل بکری و گوی یان پی نه دریت.

نالیره وه نه لیم: نه گهر هر خیزانی که شه وانه له گه ل چه ند نایه تی کدا خه ریک بن و چه ند فه رموده یه که لی کبده نه وه و شه ونوخونی بکن بو په روه ردگاریان نه بی نه ندازه ی زانیاری و پله ی له خواترسانی موسلمانان چه ند به رزبیته وه؟

به داخه وه له دوی نویژی عیشاوه هه تا نویژی به یانی له جیاتی پارانه وه و گریان و کړنوش و سوجه بردن و خویندنه وه و لی کدانه وهی قورئان و فه رموده کان، بیر و هو شمان به دست نه و هوکاره سه رلیش یوینه ر و گومراکارانه وه په یوه ست و کو ت و زنجیره .

خو به روژیش خو ماندو کردن به دنیاوه زیاد له پیو یست گه وره ترین

ریگره له ورد بوونه وه و تیا پامان و گه رانه وه بو لای په روه ردگار.

نیشانه ی سینه م:

نارام گرتن له سه ر ناخوشی یه کان:

خوشه وېستانی خوی په روه ردگار به نارامترین که سانیکن له سه ر هه موو نه و ناخوشیانه ی که پو به پوویان ده بیته وه له دنیا دا، چونکه ده زانن که ناخوشی یه کان تا قی کردنه وه یه له لایه ن خوی گه وره وه، له بهر نه وه به نارام و خو راگرن و هیچ بیزاری یه که ده رنابرن و هه رده م ده زانن که به نده مولکی خوی به بو لای نه ویش ده گه ریته وه، جا له بهر نه وه ده بینین که خوی گه وره کاتیک باسی خوشه وېستانی خوی ده کات هه لیان ده نی ت به وهی که نارامگرو خو راگرن، ده رباره ی پیغه مبه ر نه یوب ﴿ده فه رموی ت:﴾

﴿إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ﴾^(۹).

واته: نیمه بینیمان که به نارام و خو راگره و باشتین به نده یه و به راستی زور ته و به کار و هه همیشه هو شی لای په روه ردگار.

وه هه روه ها شایه تی راستی تی و دروستی تی و له خواترسان ده دات بو نه وانه ی که خو راگر و به نارامن له کاتی ناخوشی یه کاند و ه که ده فه رموی ت:

() { : } .

﴿ وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴾^(۱).

نیشانہاں چوارہم:

خوشہ ویستی ہیچ خوشہ ویستیک نابیت بدریت بہ سہر خوشہ ویستی خوائ گہ ورہ دا:

جا ئہ گہر ہر کہ سیک خوشہ ویستی خوشہ ویستیکی پیش خوشہ ویستی پەرورہ دگار خست ئہ وا دلئی نہ خوشہ و پیویسہ چارہ سہری بکات.

نیشانہاں پینجہم:

ئہ بیت ئہ وہی کہ خوائ گہ ورہ پیئی خوشہ لہ پیش تربیت لہ وہی کہ خویمان پییمان خوشہ:

جا پیویستہ دوور بکہ وینہ وہ لہ شوین کہ و تنی ئارہ زووه کان و پشت بکہینہ تممہ لئی و بہ رده وام بین لہ عیباده تکریدن و خویمان نزیک بکہینہ وہ لہ پەرورہ دگار بہ بجئی ہیئانی سوننہ تہ کان.

نیشانہاں شہ شہم:

زمان پاراو بوون بہ یادی خوائ پەرورہ دگار:

یادی پەرورہ دگار نیشانہاں خوشہ ویستی راستہ قینہاں بہ ندہیہ بو پەرورہ دگاری، چونکہ ہر کہ سی کہ سیکی خوشویست زور باسی دہکات و ہر دہم یادی دہکات.

خوائ گہ ورہ فہرمانمان پیئی دہکات بہ وہی کہ زور یادی بکہین، تہ نانہت سہر فہر رازیشی پہ یوہ ست کردوتہ وہ بہ زور یاد کردنہ وہ، وہک دہ فہر مویت:

﴿ وَأذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾^(۷).

واتہ: زور یادی خوائ پەرورہ دگار بکہن چونکہ ئیوہ بہ و یاد و باس کردنہ سہر فرارزدہ بن و لہ ئاگری دوزخ دہرباز دہ بن.

لہ لاپہرہ کانی سوننہ تدا پیغہ مہری خوشہ ویستمان ﴿﴾ زور بہ جوانی فیرمان دہکات کہ چون یادی پەرورہ دگار مان بکہین، بویہ پیویستہ لہ سہرمان کہ خویمان بہ و سوننہ تانہ وہ خہریک بکہین و ہر دہم زمانمان پییمان پاراوبیت.

لیرہ دا سہرنجی موسلمانان رادہ کیشم بو خالیکی گرنگ: ئہ ویش ئہ وہیہ کہ لہ کاتی یاد و بیر کردنہ وہی پەرورہ دگار دا دلہ کان با زور بترسن لہ خوائ گہ ورہ و لہ پووبہ پووبونہ وہی پوژی دواپی، وہ چاوه کانیش فرمیسیکی پہ شیمانی بیارینن بہ سہر تاوانہ کاندا.

خوائ گہ ورہ دہ فہر مویت:

﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴾^(۸).

() { : }.

() { : }.

() { : }.

واته: به راستی پروادارانى راسته قینه
 ئه وانه ن کاتیک که یادی خوا کرا دلله کانیا
 ده ترسیت و کاتیکیش ئایه ته کانی
 ئیمه یان یه سهردا بخوینریتته وه بیرو
 باوه پریان زیاد ده بییت وه هه موو
 کاتیکیش پشت به په روه ردگاری خوین
 ده به ستن.

وه یه کیکیش له وه هوت کوومه لانه ی
 که له پوژی دواییدا ده خرینه ژیر سیبه ری
 په روه ردگار وه ئه وانه ن که پیغه مبه ری
 خوشه ویستمان (ﷺ) ده فره مویت: (..
) () ، واته:

که سیك که یادی خوای په روه ردگاری
 ده کات فرمیسیکی په شیمانی و ئه سرینی
 خوشه ویستی چاوه کانی پرده کات و زور
 به کول ده یبارینیت.

نیشانه ی هه ونه م:

ده ربپینی غیرهت و پی ناخوشبوون
 له کاتی پیشیل کردنی فه رمانه کانی
 خوای په روه ردگار:

جا به پی ی پله ی خوشه ویستی بو
 خوای گه وره موسلمان غیرهت و
 پی ناخوشبوونی خوئی ده رده بریت له
 کاتی پیشیل کردنی فه رمانه کانی
 په روه ردگاردا.

وه هه ر ئه و غیره ته یه که بناغه و
 بنه مایه بو جهادکردن و فه رمان کردن

به چاکه و ریگاگرتن له خراپه، خو ئه گه ر
 دل و دهرن ئه و غیره ته ی تیانه بییت ئه و
 خاوه نه که ی نه جهادده کات و نه
 فه رمانیش ده کات به چاکه و نه ریگاش
 ده گریت له خراپه.

له بهر ئه وه خوای گه وره نیشانه ی
 خوشه ویستی خوئی په یوه ست کردووه به
 جهاد کردنه وه وه ک ده فره مویت:

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ
 يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٌ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٌ عَلَى
 الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ
 ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴾ (١٠)

واته: ئه ی پرواداران هه ر یه کیک له
 ئیوه له دینی خوئی پاشگه زبیتته وه، ئه و
 خوای گه وره که سانیکی تر ده هینیت که
 خوشی بوین وه ئه وانیش خویان خوش
 بویت، وه له ئاستی پرواداران نه رم و
 نیانن و به رامبه ر بی بروایانیش
 سه ربه رزن، له پیناوی خوادا جهاد
 ده کهن و له تانه و ته شه ر و لومه ی
 لومه کاران ناترسن.

ئه وه ش خه لات و به خششی خوايه بو
 هه ر که سیك خوئی بیه ویت، خوا زور
 ده ست فراوانه له به خشیندا و زوریش
 زانایه.

نیشانه ی هه شته م:

خوشویستنی قورئانی پیروژ:

() { : } .

() : () .

ئیمامی (ابن القیم) په حمه تی خوی لی بیت له (الجواب الکافی) دا ده فہرمویت: ئه گہر ده ته ویٹ بزانیٹ ئه ندازه ی خوشه ویستی خوی گہوره چہ نده له لات، ئه وا سہرنج بدہره خوشه ویستی قورئان له ناو دل و دہرونندا، چونکہ ئاشکرایه ہہر کہ سیک خوشه ویستیکی خوشویست ئه وا خوشترین گفتوگو له لای بریتی یه له گفتوگوی ئه و خوشه ویستہ ی.

نیشانہ ی نوبہ م:

گہ پانہ وہ ی بہ رده وام بولای پہ روه ردگار:

خوشه ویستی راسته قینہ له نیوان هیوا پی بوون و لی ترساندا ہہ رده م بہ روه پہ روه ردگاری ده گہ ریٹہ وہ، جا ئه و گہ پانہ وہ یه نیشانہ یه کی زور پوون و ئاشکرایه له سہر خوشه ویستی خوی گہوره له لایہن بہ نده کانی یه وہ.

نیشانہ ی دہیہ م:

ناخوشی دہرپرین و دل ته نگبوون بہ له دەست دانی ہہر ئه رکیکی شہرعی و ہهولدان بو دووبارہ کردنہ وہ و گہ پانہ وہ یان.

له عائشہ ی دایکی موسلمانانہ وہ ہاتووه کہ پیغہ مبهری خوا (ﷺ) ئه گہر ہہر کاریکی ئه نجام بدایہ بہ رده وام ده بوو له سہری خو ئه گہر له شہودا بہ ہوی خہ وہ وہ یان بہ ہوی نہ خوشی یه وہ شہ ونویژی له دەست بچوایه ئه وا له پوژدا دوانزه رکاتی ده کرد. ئه م فہرموودہ یه ش ئیمامی (مسلم) بو مان ده گہ ریٹہ وہ.

بہ لی ئه مانہ ہہ ندیک بوون له و نیشانانہ ی کہ بہ لگن له سہر خوشه ویستی بہ نده کان بو خوی پہ روه ردگاریان، جا داواکارم له خوی گہوره و میہرہ بان کہ ئه م چہ ند ووشہ یه مان لی وہ ریگریٹ و بیکات بہ ہوکاری گہ پانہ وہ مان بو لای خوئی و له تاوان و کہ م و کوری یه کانمان خوش بیت و دلہ کانمان پہ یوہ ست بکات بہ خوشه ویستی خو یه وہ و له پوژی دواییشدا چاوه کانمان گہ ش بکات بہ بینینی خوئی.

و الحمد لله رب العالمین.